

**Του Γεωργίου Παπασίμου
Δικηγόρου**

Η πολιτική κυριαρχία του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. σε νέους, γυναίκες, λαϊκά στρώματα, παραγωγικές ηλικίες και μισθωτούς κυρίως του Δημοσίου, αλλά και στους χώρους της Αριστεράς και της Κεντροαριστεράς, που προκύπτει από τις εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου, αναμφισβήτητα σηματοδοτεί μια νέα πολιτική εποχή για την Ελλάδα. Είναι αυτή του τέλους της Μεταπολίτευσης, που επήλθε από τον μνημονιακό «οδοστρωτήρα» και την πλήρη διάρρηξη και διάλυση πολιτικών και κοινωνικών σχέσεων και δομών.

Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α., με τις συνεργαζόμενες με αυτόν δυνάμεις, και η προηγούμενη Κυβέρνηση Κοινωνικής Σωτηρίας, αν και δεν κατόρθωσαν να βγάλουν την Χώρα από τα υφεσιακά αδιέξοδα των μνημονίων, κατάφεραν να διατηρήσουν τις εκλογικές τους δυνάμεις, δίνοντας μια δεύτερη ευκαιρία στο «όνειρο» της Αριστεράς.

Εδώ ακριβώς είναι, που χρειάζεται η μέγιστη προσοχή και η σε βάθος ανάλυση των νέων δεδομένων.

Σε όλες τις εκλογικές αναμετρήσεις κατά την περίοδο της Μεταπολίτευσης, η νίκη του αντιπολιτευτικού δικομματικού πόλου προερχόταν, κυρίως, από τη μετατόπιση ψηφοφόρων από τη μια δεξαμενή στην άλλη και βασιζόταν σε μια αρνητική στάση και ψήφο, και όχι σε μια θετική προσέγγιση του «νέου». Είναι το εκλογικό τμήμα της λεγόμενης «κυμαινόμενης μάζας», μεταξύ των δύο κομμάτων του δικομματισμού, που έδινε κάθε φορά την εκλογική νίκη. Η κυρίαρχη στάση ήταν «ψηφίζω αυτόν για να μην ξαναβγει ο άλλος» και ποτέ δεν αναπτύχθηκε ιδιαίτερη πολιτική συνείδηση ανάμεσα στα ευρύτερα κοινωνικά στρώματα, παρά τις μεγάλες προσδοκίες, αλλά και τις κοινωνικές αλλαγές, που υπήρξαν ιδιαίτερα την πρώτη τετραετία από τον Ανδρέα Παπανδρέου και την πολιτική ισχυροποίηση ως βασικού πόλου εξουσίας του, πάλαι ποτέ, πολιτικά ριζοσπαστικού ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Η ενσωμάτωση της αριστερής σοσιαλδημοκρατίας, που, αντικειμενικά, εξέφραζε στην αρχική του φάση το ΠΑ.ΣΟ.Κ., στη λογική του νεοφιλελευθερισμού, αποδυνάμωσε τους δύο αντιπαρατιθέμενους πόλους, τραυματίζοντας σοβαρά την έννοια του προοδευτικού και σοσιαλιστικού πολιτικού. Η εξουσία, και κυρίως η πλήρης ενσωμάτωση του πολιτικού προσωπικού, που ξεκίνησε να πρεσβεύει το προοδευτικό ριζοσπαστικό στην παρασιτική οικονομική ολιγαρχία, στην οποία ενσωματώθηκε «σώματι και ψυχή», εξαφάνισε τις ουσιαστικές αντιθέσεις και «κονιορτοποίησε» κάθε εναλλακτική πρόταση διαχείρισης της εξουσίας, κατά την περίοδο αυτή.

Ο ριζοσπαστισμός του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. και η αλματώδης άνοδός του σε εκλογικά ποσοστά, άλλαξε άρδην το σκηνικό. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και η Ν.Δ. έδειξαν να συρρικνώνονται επικίνδυνα και διαφορετικές κοινωνικές ομάδες αποσπάστηκαν οριστικά από το άρμα της παράδοσης και της συνήθειας, αφού οι δραματικές και βίαιες συνθήκες, που επέφεραν τα μνημόνια, απελευθέρωσαν εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες πολίτες από τον «πελατειασμό» και την αντίληψη του κόμματος «σούπερ μάρκετ».

Το κρίσιμο σημείο σήμερα, αφορά στον τρόπο, που θα επηρεάσει τους πολίτες η Κυβέρνηση Κοινωνικής Σωτηρίας και οι πολιτικές κινήσεις, τις οποίες θα κάνει, στην σημερινή δύσκολη συγκυρία, με στόχο την υπέρβαση των οξύτατων προβλημάτων, αλλά και την κινητοποίηση του Λαού, για την κατάκτηση μιας νέας πιο δίκαιης, αξιοκρατικής κοινωνίας.

Όλοι οι Έλληνες πολίτες, όμως, αναμένουν να δουν στην πράξη να βελτιώνεται η καθημερινότητά τους, να μειώνονται τα μνημονιακά βάρη, να πληρώνουν οι έχοντες, να χτυπηθεί επιτέλους η διαφθορά και να «κοπεί ο ομφάλιος λώρος» της διαπλοκής, μέσω της συντριβής του «συστήματος παρακμής» και της «κλεπτοκρατίας», που δομήθηκε τις προηγούμενες δεκαετίες. Θέλουν να δουν την οικονομία να «τρέχει», μέσα από την επανεκκίνησή της και, παράλληλα, να γίνει ουσιαστική προσπάθεια «κλεισίματος της ψαλίδας» ανάμεσα σε πλούσιους και φτωχούς.

Αν προσέξει κάποιος τα δεδομένα της τελευταίας εκλογικής αναμέτρησης, θα δει πως υπήρξαν απώλειες για τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. στους αγρότες, στους αυτοαπασχολούμενους και στους βιοτέχνες, ενώ υπήρξε άνοδος στους άνεργους, κάτι, που σημαίνει ότι, πέραν του ευρύτερου ιδεολογικού προσήμου, στην σημερινή κρίσιμη φάση για την Χώρα, απαιτείται πρωτίστως η πράξη από μια αποτελεσματική Κυβέρνηση, η οποία, παράλληλα, να

αποδεικνύει και την κοινωνική της ευαισθησία.

«Εργαλείο» αυτής της «επανάστασης της πράξης», για την Κυβέρνηση Κοινωνικής Σωτηρίας, πρέπει να είναι η κινητοποίηση άξιων στελεχών, ικανών επαγγελματιών, ανθρώπων με γνώση, ήθος και κύρος. Η αξιοκρατία, που είναι κατάκτηση για τις υπόλοιπες Ευρωπαϊκές δυτικές κοινωνίες, σε συνδυασμό με την στοιχειώδη ορθολογική και δημοκρατική λειτουργία των θεσμών, θα πρέπει να αποτελέσουν την θεμέλιο λίθο για την αλλαγή και τον προοδευτικό εκσυγχρονισμό της Ελληνικής κοινωνίας και την έξοδο της Χώρας από την σημερινή βαθειά πολύπλευρη κρίση.